

Sygnatura akt: XI GC 319/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Weronika Kwiatkowska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2020 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko **Towarzystwo (...) w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.600 (jeden tysiąc sześćset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 1.250 złotych od dnia 18 października 2018 roku;

- 350 złotych od dnia 8 maja 2019 roku;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.693 (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt trzy) złote i 7 (siedem) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty;

3. zwraca powodowi i pozwanemu od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwoty po 223 (dwieście dwadzieścia trzy) złotych i 93 (dziewięćdziesiąt trzy) grosze tytułem nadpłaconych zaliczek.

Sygnatura akt: XI GC 319/20

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 listopada 2019 roku J. W. wniósł przeciwko Towarzystwu (...) w W. o zapłatę kwoty 1.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 października 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zapłatę kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu J. W. wskazał, iż dnia 15 września 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. rej. (...) należący do R. P.. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z Towarzystwem (...) w W.. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady, wszczął postępowanie likwidacyjne w którym ustalił wysokość szkody na kwotę 8.476,95 złotych.

Poszkodowani kwestionując wysokość odszkodowania zlecieli niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie kalkulacji naprawy, w której koszt naprawy uszkodzonego pojazdu ustalono na kwotę 12.942,92 zł. Następnie poszkodowany zbył na rzecz J. W. wierzytelność przysługująca mu w stosunku do Towarzystwa (...) w W. z tytułu szkody.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 25).

W sprzeciwie nakaz zaskarżono w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Ponadto pozwany zakwestionował uzyskaną przez powoda kalkulację naprawy wskazując, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został zawyżony.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 września 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. rej. (...) należący do R. P.. Sprawca szkody posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z Towarzystwem (...) w W..

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który wszczął postępowanie likwidacyjne, w którym przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady ustalając wysokość szkody na kwotę 8.476,95 zł, którą wypłacił poszkodowanemu.

Niesporne;

Poszkodowany zlecił sporządzenie kosztorysu naprawy rzeczoznawcy, który sporządził kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 12.942,92 zł brutto. Koszt ekspertyzy wyniósł 350 złotych.

Dowód:

- kalkulacja, karta 12-15;

- faktura karta 16;

Poszkodowany zawarł z powodem J. W. umowę cesji wierzytelności na podstawie której przelał na powoda wierzytelność przysługującą mu w stosunku do Towarzystwem (...) w W., z tytułu opisywanej szkody. Umowa miała charakter odpłatny. Tytułem sprzedaży wierzytelności poszkodowany otrzymał cesjonariusza (nabywcy wierzytelności) pewną kwotę.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności k. 17-19;

Ubezpieczyciel był wzywany do zapłaty.

Niesporne;

Hipotetyczny koszt naprawy pojazdu marki V. rej. (...) w zakresie uszkodzeń będących wynikiem zdarzenia z dnia 15 września 2018 r. wynosi 11.945,06 złotych. W okresie powstania szkody na rynku był dostępny błotnik przedni prawy którego jakoś jest określona jako PJ, PC, P. N. pojazdu nie przywróci pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z użyciem do naprawy części alternatywnej (P) z uwagi na jakoś i trwałość takich części, na jej skład chemiczny oraz właściwości fizyczne.

Dowód:

- opinia biegłego, karta 78 – 89;
- opinia ustna uzupełniająca, karta 112 koperta płyta CD protokół;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma zawarta w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą zawartą w art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Norma zawarta w art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. niej.

Powodowi przysługiwała legitymacja czynna do dochodzenia roszczeń na własną rzecz, która wynika z przedłożonej przez niego umowy cesji oraz z art. 509 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z kolei norma zawarta w art. 510 § 1 k.c. stanowi, iż umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Kwestionował natomiast wysokość wyliczonego przez powoda odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, związanego z kosztem naprawy pojazdu.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz na opinii biegłego sądowego zakwestionowanej przez stronę pozwaną, do której zarzutów biegły się ustosunkował, podtrzymując w całości sporządzoną opinię.

Niesporny w sprawie był fakt, że pozwany wypłacił tytułem odszkodowania łączną kwotę 8.476,95 złotych. Według wyliczenia biegłego koszt zasadny do poniesienia przez poszkodowanych celem przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody stanowił kwotę 11.945,06 złotych.

Biegły w swojej opinii wyjaśnił, że hipotetyczny, a jednocześnie konieczny, koszt naprawy pojazdu marki V. celem odtworzenia jego stanu sprzed spornego zdarzenia przy użyciu części oryginalnych nie może zakładać użycia części jakości P z uwagi na jakość i trwałość takich części, na jej skład chemiczny oraz właściwości fizyczne.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego w sprawie II CNP 43/17 gdzie wskazano, że jeśli poszkodowany wykonuje naprawę wprawdzie tanim sposobem, ale niefachowo, to zachowuje on prawo do odszkodowania w wysokości profesjonalnej naprawy. Zwrócić też należy uwagę na poglądy Sądu Najwyższego w orzeczeniu w sprawie II CNP 41/17 gdzie wskazano, że jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania a więc spełnienia świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.) to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może według swojego wyboru żądać od ubezpieczyciela kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Tym samym art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę art. 363 § 1 k.c. w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji.

Mając powyższe na uwadze uwzględnieniu podlegała kwota stanowiąca różnicę pomiędzy kosztem naprawy ustalonym przez biegłego a kwota dotychczas wypłaconego odszkodowania. Kwota dochodzona pozwem tytułem odszkodowania (1.250 złotych) jest niższa aniżeli różnica hipotetycznego kosztu naprawy pojazdu (11.945,06 złotych) a kwoty wypłaconej przez pozwanego.

Odnosząc się do zarzutu możliwości skorzystania z naprawy w zakładzie partnerskim, okoliczność ta nie ma znaczenia.

Sposób naprawy pojazdu i miejsce naprawy pojazdu dotyka uprawnienia właścicielskiego jakim jest rozporządzanie rzeczą. Prawo własności jest prawem skutecznym erga omnes, w tym również w stosunku do ubezpieczycieli, a co za tym idzie ubezpieczyciel nie ma żadnych uprawnień do kreowania obowiązku naprawy i sposobu naprawy pojazdu. Zaoferowanie pośrednictwa w nabyciu części czy w zorganizowaniu naprawy należy traktować tylko w kategoriach z jednej strony dobrej woli ubezpieczyciela, a drugiej strony skorzystania z tej oferty zależy tylko od dobrej woli poszkodowanego, bez jakichkolwiek negatywnych konsekwencji dla niego w przypadku nie skorzystania z oferty. Ubezpieczyciel nie ma też prawa ingerowania w prawo własności poszkodowanego i narzucanie mu sposobu przeprowadzenia naprawy czy nawet żądania samej naprawy. Na skutek kolizji powstał uszczerbek w majątku poszkodowanego i rolą ubezpieczyciela jest ten uszczerbek wyrównać. Ewentualna naprawa przy użyciu części niepełnowartościowych albo brak naprawy jest prawem poszkodowanego, który w ten sposób nie doprowadza uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed kolizji i w efekcie dysponuje rzeczą o mniejszej niż wyjściowa wartości. Jest to jednak jego prawo. Co więcej uzyskane od ubezpieczyciela odszkodowanie może on przeznaczyć na dowolny cen. W orzecznictwie ugruntowane zostało stanowisko, że z tego powodu domaganie się rachunków z naprawy jest niczym nie uzasadnione. Tak samo należy traktować żądanie naprawy przy użyciu części dostarczonych przez ubezpieczyciela lub w miejscu przez niego wskazanym. Jest to nic innego jak próba obejścia przez ubezpieczyciela ugruntowanego stanowiska, że nie ma podstaw do żądania faktur i rachunków za naprawę, przez wykreowanie obowiązku uzyskania faktury lub rachunku na skutek narzucenia oferty naprawy lub zakupu części przez ubezpieczyciela.

W zakresie żądania zapłaty kosztów kalkulacji (350 złotych) powództwo podlegało zasądzeniu. Zdaniem sądu były to koszty celowe. Potwierdza takie przyjęcie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2019 roku w sprawie III CZP 68/18, którą sąd popiera w całości.

Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowią normy zawarte w art. 481 § 1 k.c. i w art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 98 k.p.c. Powód wygrał sprawę w całości. Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu 200 złotych, od pełnomocnictwa 17 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 900 złotych oraz koszt sporządzenia opinii w kwocie 576,07 złotych co daje łącznie kwotę 1.693,07,06 złotych.

W myśl art. 82 i 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócono stronom nadpłacone zaliczki.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2 .(...)

-(...)

3. (...)